

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Joannis Pierii Valeriani Bellunensis Hieroglyphica, Sive De
Sacris Ægyptiorum Aliarumque Gentium Literis,
Commentariorum Libri LVIII**

Valeriano, Pierio

[Lipsiae] ; Francofurti Ad Moenum, 1678

Dicacitas.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14259

A rario dediti sunt cavillantur, genus hominum ignavum appellant, quod, ut apud Juvenalem est, te-
sto gaudet & umbra.

DE ASIONE.
IGNOBILITAS. CAP. XLVI.

IGNobilem hominem, atque uti dici solet, Terræ filium, notare si vellent. A sionem illum pingebant,
qui diversus à perenni est, corpore pingui & minimè vocali. Nihil enim habetur exploratum de
generatione ejus, cujusmodi, qualisq; sit: cæterum Favoniis tantum stantibus eum apparere con-
stat, veluti etiam pleriq; homines ignobiles, potentiorum tantum favore aliquo, tali quippe adspi-
rante Favonio, nullis alioqui natalibus, nulla probitate, nulla virtute, nulla muniti disciplina ad cla-
rissimas interdum dignitates evehuntur, omnibus unde hi prodierunt, admirantibus. Nactuarum
hoc est genus maximum, quibus pluma aurium modo surrigitur, unde & nomen illi: otus enim Græ-
cis est, de qua quidem apud Athenæum plura comperies.

A sionis ge-
neratio in-
cognita.
Idem Plin.
lib. 10. c. 27.
Easdem a-
ves quidam
dicunt.
ὄτις αἰς.

MIMUS. CAP. XLVII.

PER hanc avem plerique mimum atque parasitum expriment: non enim à mimica multum distat
ars parasitandi, quam ita describit Horatius:

Epist. lib. 1.
Sat. 18.

Alter in obsequium plus a quo pronus, & imi

Ut puerum credas sevo dictata magistro.

Derisor lecti, sic nutum divitiæ horret.

Reddere, vel partes mimum tractare secundas.

Sic itent voces, & verba cadentia tollit,

Est enim hæc avis omnium maximè imitatrix, & ut Plinius ait, parasita, & quodam genere sal-
tatrix. Plin. lib. 10. c. 27.

CORNUTI. CAP. XLVIII.

HÆc in clypeo atq; insigni militum Romanorum, qui recentiori tempore, paulo ante quam de-
clinaret Imperium, sub Magistro peditum merebant, ordinis ejus agnum fuit qui CORNUTI
appellabatur: eratque ales prasini coloris in orbiculo luteo, quem cæruleus ambitus late ductus
circumplectatur, à quo mox arctior & ipse luteus, & circa marginem extremus ruber.

DE JYNX. CAP. XLIX.

JYnx inter linguâ nobiles enumeratur, pro quo nomine Lyncem complusculis in locis apud Plini-
um corrupte scriptum offendes indice etiam illo tam copioso, eodem errore perplexo notato:
quippe qui volucre animal quadrupedibus adnumerarint. Lyncem eam quæ nostra Jynx est, arbitra-
ti, Fringillam hanc vulgo dicunt, ut Gaza putat. Græci pleriq; Romani sermonis non vocem, sed si-
gnificationem secuti, *σεισσηπιδα*, Latini à caudæ continuo motu, motacillam dici tradidere, Tor-
quillam alii, à torque, quo collum insignita est, alii Turbinem, alii aliter nominarunt; sed nos Plinia-
ni codicis macula jam eluta, ad significata nostra revertamur.

Quid et-
iam verti-
cellum à
colliverfura
vocant.

DICACITAS. CAP. L.

PER eam pictam nonnulli dicacem hominem intelligunt, propter insignem linguæ longitudinem,
linguam enim habet Serpentibus similem, quam in longum mensura quatuor digitorum expor-
rigit, rursusq; contrahit intra rostrum non complicatam, sed terreni lumbrici more collectam, & in
se se reductam. Communis autem sermo verbosus garrulosque homines, ab instrumento ipso lin-
guaces appellare solet. Sed ad linguam id etiam addemus, quod pedes habet Jynx, binis utrinq; digi-
tis insignes: illi tamen hæc de Lynce dicta credidere.

Hæc à Plin.
lib. 10. c. 97.

INCANTATIO. CAP. LI.

PASSim vero præcipuum ales hæc fuit incantationum signum: propterea quod ei amatorium
quid natura inesse persuasum est. Quinetiam quæcumque ad rem amatoriam veneficia, phar-
macia, maça,

Quomodo
pro venefi-
cia combu-
maça,

Q 9 2